

върви, затова хваща дѣсната страна и тукъ да стигне Ситняково, тамъ да стигне Ситняково, отишълъ чакъ въ Македония. Слѣдъ като вървѣлъ 24 часа, посрѣдъ нощъ виждѣ нѣкѣдѣ далечъ свѣтина. Казалъ си: „Ситняково“ ще е това, обаче то излѣзло Якуруда. Четири дѣня обикалялъ, дотежало му вече замаяла му се главата и започналъ да вика, да се моли: молилъ се, викалъ своитѣ, викалъ Господа на помощъ, докато най-послѣ, слѣдъ четири-дневно странствуване изъ Македония, се върналъ назадъ въ София, и си казалъ: „Научихъ едно нѣщо, че човѣкъ самъ не трѣбва да ходи, другаръ да си има“. Отъ тукъ азъ изваждамъ слѣдното правило: не хедете сами въ този свѣтъ: трѣбва да ви придружава или нѣкой ангелъ, или нѣкой светия или Господъ, сами нищо не може да изкарате. Разправя по-нататъкъ този приятель: чудното бѣше това, че слѣдъ като обикалялъ цѣли 24 часа, на другата сутринъ се намѣрихъ пакъ на сжщото мѣсто. Започнахъ да си мисля, привидение ли съмъ азъ, или действительно съмъ на земята. И тъй, сами въ този свѣтъ не трѣбва да ходимъ. Като ходишъ самъ, най-страшното е това, че намѣсто въ Ситняково, ще идешъ въ Якуруда.

Въ Писанието се казва: „Въ доброто не трѣбва да има отлагане“. Да не мислите, че може да